

ἐκατὸν ἀνεβλάσῃσιν. Εἰ ἔτι καὶ ἄλλες πινὸς
 χρήσεις καταθυμίᾳ σοι, ὧν ἡμεῖς δυνατοὶ ἐκ-
 πληρῶσαι, καὶ οἱ ἐνταῦθα ἔχουσι τόποι (εἰ γὰρ
 μόνον δηλώσαι ἡμῖν μὴ ἀπαξιώσεως) ἐκτε-
 λέσμεν παῖν (εἰπεῖν) ὁ νεῦματι μόνω κελ-
 σεως: καὶ δὲ ἐφέσεως ἐστὶν, ἢ αὐτῶν, ἢ πινι τῶν
 σῶν φίλων, ἢ φοιτητῶν: οὓς ἀσπάζομαι ἐν
 κυρίῳ, ὡς σινελλήνας. Αὐτῶν γὰρ τῶν ὀτυ-
 χίαν, ἢ δὲ ἄς εἰπεῖν, Φθονῶ. Ἡμεῖς γὰρ, ὀνόμα-
 τι ἔλληνες: αὐτοὶ δὲ, σοφία καὶ ἔργοις ἀρίστοι
 καὶ λαμπροί.

Καὶ ταῦτα μὲν, ἐς πᾶσι τοῖς ἐν ἡμέας τῆς
 μακρηγορίας καταμεμφομένῃ. Οὐ γὰρ ἐ-
 πιστολῶν ἦδη, ἀλλὰ συνομιλίαν ἐσημειώσα-
 μεθα, ἡρεσιῶδη σκοπὸν σκοπεύοντες.

Ἐπιπέτο εἰς βιβλιότοπον, ἀπὸ δὲ αἰσθητικῶς ποι-
 ῆσαν. Πέμψον μοι πίνακα τῶν βιβλίων πάν-
 των, πετυπωμένων καὶ μὴ: τῆ καταγραφή ὀνο-
 μασι καὶ ὀνοματικῆ δὲ, εἰπεῖν. Εἰ γὰρ τῶν ἠδὲ
 τυπωθέντων ἄποσι εἰλας ἡμῖν τὴν κατάλογον
 ὡσαύτως καὶ τῶν παρ' ὑμῖν ζητημένων: ὡς γὰρ
 δὲ ἡμῖν (εἰρησῶ σὺν θεῷ) τυγχάνοντων (εἰ
 καὶ ἐν διαφόροις τῶν πόλεων διάσπαρ-
 ῆσθαι ἔτω πηροσόμεθα. τῶν τῶν ὄρεσι
 εἰ γὰρ ἀπαύτης ἐ φειδομένης ὀπιτεδῶσι
 μεθα. Δεῖ γὰρ, δὲ εἰ χρημάτων: μάλιστα μὲν,
 ὅτι πᾶσι: ἔχ' ἤκιστα δὲ, ἐν πᾶσι δὲ ἰσχυ-
 ροῦσι πρὸς ἀγαθὰ: καὶ ἀπορῶ δὲ ἀνα δὲ
 φόρος τῶν ἐνταῦθα πόλεων κειμένων: ὅν ὑ-
 μεῖς ἀν' εἴητε ἀξιοί τυχῆν: οἷα πολλοῖς ἀλλοῖς
 ἀγαθῶν ἀποπρήμασι ἐγκοσμήμενοι. Καὶ,
 εἰ ἔτω γένοιτο: πᾶν ὄρεθῆσθ' ἐζητημένον βι-
 βλίον, καὶ εἰς φῶς ἔλθοι. Καὶ, εἰ μακαροί, οἱ
 ἀίχμαλῶδες ῥυόμενοι: ἀξιομακαροῦτεροι ὑ-
 μεῖς, οἱ σοφῶν βιβλία, ταῖς καὶ κακί-
 ας ἀίχμαλωποδέντα, καὶ φιλακαῖς κείμενα,
 ἐλευθερῶντες, καὶ ἀναζωογονῶντες, καὶ πολλὰς
 ὀφελῶντες κοινῆ καὶ ἰδίᾳ.

Ἐρρωμένως μοι διαβίβωσι, ἀνδρῶν βέλτι-
 σε: εἰς ὄφροσώην μὲν τὴν πῶντων σε ἀκέρην
 πᾶ ἀπὸ δὲ αἰε ἔργα: τῆ τε σῆ φήμη πᾶ ὅσα πι-
 αινομένων: εἰς χαρὰν δὲ ἀνεκλάλητον τῶν
 ἐγγύς ἐφορώντων τῶν θείαν σε θεῶν: ἡ δὲ ἀξίω
 θέημεν, χριστὲ βασιλεῦ, καὶ ἰδίᾳ, καὶ πᾶ φιλι-
 καὶ λόγοις πλατῆτερον ἐξαγγεῖλαι. Οὐ γὰρ
 δὴ αὐτῶν, γραφῆται τῆς ψυχῆς νοήματα πᾶ
 τα ἐμφανίσαι: ἢ μόνον δὲ εἰλας, ἀλλ' ὅσι καὶ
 πᾶσα φωνῆ, ἐλάττω ἐστὶ τῆς διανοίας τῆ λε-
 γόντ' ἐστὶ δὲ ὁ λόγος, ὡς αὐτὸς οἶδας πα-
 των ἀρίστα, ἀδενέσερον πᾶς πέφυκε δὲ ἀκ-
 νεῖδ' τοῖς νοημένοις. Ἀδενῆς, ἢ διάνοια ἡμῶν,
 ὡς ἀμαθῶν ἀδενέσερον δὲ, ἢ γλῶσσα: ὅθεν καὶ τὸ ἀκαλλῆς καὶ ἀμορφον τῶν παρόντων
 με α-

*Si igitur etiā aliquid aliud requiris: quod
 nos prestare possimus, & in his sit locis (modò
 nobis indicare ne dedigneris) faciemus, uel
 ad nutum vestrum parati: siue tu capias id,
 siue tuorum aliquis amicorū, aut Discipulo-
 rum: quos in Domino saluere iubeo, ut cõmu-
 nes nobiscum Gracos. Felicitati enim ipsorū
 (pace vestra dixerim) inuideo. Nos enim, no-
 mine tantum Graci sumus: ipsi uerò, doctri-
 na, & rebus optimis.*

Inferuire
paratus.

*De his haec tenemus: in quibus ignosces verbo
 sitati nostrae: quod non Epistolam, sed famili-
 arem colloquutionem longiorem, in exponēda
 sine utili perscripsimus.*

*Insuper et hoc, si placeat diligentissime fac. Mit-
 te mihi Indicem librorum omnium, tum ex-
 cusorum, tum non editorum, annotatis nomi-
 natim titulis eorum. Si enim Catalogū expres-
 sorum, eorumque, quos amplius quaeris, mise-
 ris: siq̄ hi, ut spero, fuerint apud nos (quan-
 quam in diuersis ciuitatibus dispersi) facile
 sic eos inueniemus: si modò sumptus nobis nō
 parcè suppedientur. Omnino enim pecunijs
 opus est: cum in alia re omni, tum uel maxi-
 mē in hisce, quae non ubique obuia, sed in ua-
 rijs apud nos urbibus dispersa latent. Di-
 gni uerò uos, qui tales libros adipiscamini: ut
 quibus alia multa bonorum ornamenta ad-
 sint. Hoc modo quoduis uolumē reperiri pote-
 rit, & in lucē uenire. Quod si summis laudib
 bus digni sunt, qui captiuos redimunt: quan-
 tō maiore praedicatione uos eritis digni: qui
 sapientum libros, iniuria temporum in capti-
 uitate carceremq̄ detrusos, in libertate uin-
 dicaueritis: & quasi uita restitutos, publici
 priuatiq̄ usus feceritis.*

Indicem li-
brorum pe-
tit, deside-
ratos mis-
surus.

*Vale, uir optime, diu per omnem uitam
 ad letitiam eorum, qui cupiunt audire tua be-
 nefacta: quiq̄ tua fama uegetari sua sentiunt
 ossa: ad gaudium ineffabile eorum, qui tecum
 uersantes, frui tuis optimis institutis possunt:
 cuius faciem faxit Christus, ut & nos uidere
 possimus: amicitiamq̄ nostram uerbosius ex-
 plicare. Fieri enim non potest, ut omnia ani-
 mi sensa literis proferamus: quod non modò
 metus obstet: sed uel quauis uox minor sit,
 quam ut mentem exprimat loquentis: sicut
 ipsemet scis, orationis ministerium, debilius
 robore cogitationū animi esse. Et uerò antè,
 imbecilla est nostra ad cogitādū ratio, ut indo-
 ctorum:*

Optatio,
ut hic esset

μαρτύρηται: καὶ ἔστιν, ὅτι τῶν γεγραμμένων ἰδέειν.

Περὶ φθειρησάντων μοι λοιπὸν, καὶ αὐθις σὰν γράμμα
μαίλα. Αἰεὶ ἐὶ ἀλίγα, ἀλλὰ πολλὰ διένοιαν ἔχουσι: λακωνικῶς τεχνουργημένα, ὡς ἐρ τῶν σοφίαν βράττα, καὶ τῶν ἀρμονίαν Βεσελεήλ: ὡς καὶ ἀφορμὴ τῶν παρόντων λόγων ποιήσαντα. Εἰ δὲ τῆς θεοδότητος ἐὶ ἀλλὰ αἰτίας γράφοιμι: δὶ ὡμ μέχρα τῶν παρόντων ἢ ἀποκροίσις σὺν ἐγένετο: καὶ πᾶν ὡμ ὡρμησίνε προσθυματῆται: ἰσορροπίας μῆκος ἐκπληρώσαμι. Θεοῦ σύγγνωθι, ἐφίλωντας φίλει: ἐργαίσι ἐνδεδικνύωμ καὶ ἐκπληρώωμ τὰ τῆς ἀγάπης καλά. Καὶ πᾶν ἔρρωσο.

Ἀπὸ Κωνσταντινῆ πόλεως, αἰθερηλῶν
ιεζπδ'. Διὰ τῆς κτίσεως τῶν πάντων. Εἰ δὲ αὐτοῦ
προεδίως γράφομαι, καὶ πῆμῆρτηται: ὡς αὐθροῦπινομ, καὶ ταῦτα τῶν ἀμαθῶν ὄντων ἡμῶν: καὶ ὅτι ἀπαμῆντες ἦσαν, καὶ καταπέφροντες, οἱ γραμματικοί, πᾶν παρόντα: καὶ τῶν συγγνωμοισί μου.

Πέμπεται καὶ τῶν ἀγιωτάτων πατριάρχῃ οἰκείως χείρως ἰπτιπλή καὶ ἀποκροίσις, ὡς ἀξιώσατε ὑπογεγραμμένη καὶ ἐσφραγισμένη, ὡς ἡ σιωπῆται ἔχει αὐτὴ ἀληθέςατα. κατὰ πάντα ὑμέτερον φίλον, Θεοδόσιον ζυγομαλάς: πρωτονοτάριον τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κωνσταντινῆ πόλεως.

ἰά. Τοῖς πᾶσι ἑλλήνων μετιῶσι καὶ διδασκομένοις μαθηματικῶν, νέοις διφύεσι καὶ ὄυγενέσι, ἐγχερομείη.

Ἀπὸ Κωνσταντινῆ πόλεως, εἰς τῶν τυβιγγίαν ὀκαδημίαν, εὐπράττειν.

τῶσι σοφία, καὶ ἰπτισημη, καὶ ἀλήθεια, ψυχῆ: ὅπερ φῶς, ὀφθαλμῶν. Νῦν μὲν ἐκείνο, ὄψιν δὲ τόδε, λαμπρῶν καὶ τελειῶν. Ἀλλὰ: τῶν μὲν ἢ ὡς τὰ μαθηματικὰ καὶ λόγους μελέτη τεχασα εἴη χορηγῆται: τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἡλίου ἀφθόνως ἀπάντα καὶ γῆς ἰπτιχέει. Καὶ ἡ τὸ ὄντως ὄντων ἰπτισημη, τὸ νοῦν θεῖον, ὀρῶντα τε καθαρῶς, καὶ σινιέντα τε σὺν πολλὰς λαυθαρόντα, πικρῶν. τὸ δὲ τὰ σώματα ἰθύνει: καὶ σὺν ἑᾶ, τυφλώθοντα πεινοσείν. Καὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἰπτισημης, φῶς τὸ ἀληθέςατομ πλημυρεῖν καὶ ἀνατέλλειν δεκῆ. τῆν ὀκρῶντα, σκότος ἐκ ψῶδ' ὡς καὶ ἀγνοίας γίνεται. τῶν ἑνεκα, τῶν πειρῶν ἄνδρωσων, τῶν ἰπτισημονα δηλαδῆ, οἱ τῶν καθάρων οἰκήσαντες ἑλλάδα ποστέ, φῶτα προσηγόρῶσων: ἅ τε τὸ καθάρων καὶ ἀκήροτον φῶς τῆς ψυχῆς μεθ'

etorum: & lingua, imbecillior: sicut ipsa ha li tera satis testari possunt.

Rescribe mihi, quaeso. Nam etiamsi breuiter scribis: tamen multa complecteris, sicut olim Brutus, sub Laconismo: et concinna compositione, qualis erat Besceelis. Unde & occasione hac mea prolixitas cepit. Quod si alias etiam causas, cur ad hoc usq; tempus respo sum non sit factu, quantumuis licet percuperē, asserre vellem: longa historia, texenda esset. Quapropter ignosce, & amicum dilige: re ipsaq; praesta officia amicitiae. Iterum vale.

Rescriptio nis petitio.

Constantinopoli, Nouemb. XV. anno se pties millesimo, octogesimo quarto, a condita rerum uniuersitate. Esi vero ex temporali est scriptio hac, ignosce: & si quid erratiū est: humanum puta esse, errare, praesertim nos rudes: & quid urgebatur a Tabellarijs.

Anno Chri sti 1575.

Mittit & Patriarcha manu sua Respon sum, ut petisti: subscriptum & ob signatum, ut fert ipsius consuetudo verissimè.

Vester per omnia amicus, Theodosius Zygomalas: Protonotarius magna Ecclesiae Constantinopolitaeos.

STVDIOSIS LINGVAE ET RE rum Graecarum, adolescentibus ingeniosis & generosis.

E Constantinopoli, in Tybingensem Academiam.

S. P. D.

Hoc est anima, sapientia, scientia, & veritas: quoad, lumen oculo. Mentem illa, visum hoc, illuminat perficitq;. At illam, meditatio studiumq; disciplinarum & orationis, tanquam Chorodidascalus, supeditat, hoc ὡς ἄρο, Sol, qui cuncta fouet, largè ubiq; terrarū infundit. Ac scientia rerum, quae verè sunt, mentem facit diuinam, cernentem purè, intelligētiq; ea, quae uulgus latent. Lumē verò, corpora rectè ducit: nec cecutiētia oberrare sinit. Praeterea, ex veritate scientiaq;, verissimum lumen exundare & exoriri videtur. Contra, tenebrae mendacio ignorantiaque existunt. Hinc eum hominem, qui scientiam habet, prisca illi germana Graeciae incolae, Phota (uirū à lumine seu luminoso appellari: ut, qui purum & intemeratum animae lumē secum

Sapientia & virtus, res praecleara.

φῶς, νιε.

Ε.Υ.Δ. της Κ.Τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

μεθ' ἑαυτῶν περιφέροντα, καὶ διὰ τῆτο μὴ δα-
 μῶν προσπλάκοντα. Τῆς δ' ἀγνοίας συμβιῶν-
 τας βροσῶν δ' εἰλῆς ἀνομιὰ κασι: ταῦτο δ' εἰ-
 πῆν, φθαρῶν καὶ σκοτεινῶν. τῶν γὰρ φθορῶν
 μεθ' ἑαυτῶν, καὶ τὸ δ' εἶς αἴτιον σκοτός, ἔχασί
 τε καὶ περιφέρουσιν. Οὐδὲν καὶ χαίρει ἀνθρώπων
 ἕκαστος ὅταν μανθάνωμ, ὡσπερ ἐν φωτὶ ὄμ: καὶ φο-
 βῆ) ἀγνοῶμ, ὡσπερ οἱ ἐν σκοτῶ διαφέροντες.
 τῆτο τὸ δ' ἐνὸν σκοτὸς τῆς ἀγνοίας καὶ ψῦ-
 δας χελιδός, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἐπιφανεί, ἐξ
 ἡλασῶ λόγῳ, καὶ σοφία, καὶ ἀλήθεια. διὰ
 τῆτο καλῶμεν. Αλλ' οὐκ ἔστιν, ὅτις ἀπὸ
 φωτὸς σκοτὸς ἔλοιτο. τῆν γὰρ εἶον ἀβίωτων,
 ὡς φασιν, ἠγόμεθα, μὴ βλέποντες. ἀνοδ' ἐ
 ἐπιστήμης, καὶ ἀληθείας, καὶ λόγῳ, καθ' ὃν ἴων
 ἀλόγων διαφέρουσιν, βιῶντες: πῶς αὐτῶν
 ἠνωμῆσοιμεν, ἀνοήτω λέγοντες, καὶ ἀνοητότερα
 πράττοντες: (ὁ γὰρ λόγῳ, ἔργῳ σκία, κατὰ τῆν
 εἰπόντα σοφόν) ὁδοῦ ἐν ζῆλῳ καὶ τρικυμῶ πα-
 θῶμ, αἰετὰ παρὰ τὸ μῆνομ διατελῶμεν: τῶν μῆτε
 ὄναρ, μῆτε ὑπάρ, ἡμᾶς ἠρεμῶν ἐώντων ποτὶ ἀλ-
 λά πειθόντων, τὰ μὲν μὴ δ' οὐδ' ἀξία, πῶς
 πλείους πειθῶται: πῶς δ' ἐπὶ καλὰ καὶ τίμια,
 ὀλιγῶρος ἔχεν. τὸ δ' εἰ αἴτιον, ἀγνοία καὶ σκο-
 τὸς ψυχῆς: ἡ τὸ τυφλῶ τῆσαν, ὡσπερ τὸ περ-
 συχῶν, ῥαδίως ἐξαπῶται. Τῆτο πίνωμ, τὸ
 ψυχῆ αἴτιον σκοτός (ἀπὸ πῶρῳ θεῶ βάλλου:
 καὶ τῆ ἀληθεί σοφία, χριστῶ, τῶ ἀληθεῖ θεῶ,
 πλάμιον) ὡ τῆς παλαιᾶς ἐλλάδος ἄξιοι,
 περιφανῶν Γερμανῶν νεανία, μουσιθόμονοι
 δόποδιοπομπεῖοι. Θεῶ γὰρ ἐχθρῶς πειθῶν ἔσ-
 χοντας: καὶ τῆς ἀνθρωπίνους ἔργοις δόπορειν
 ἀπῶν ταχῶ καὶ ἰλιγγῶν ἐργάζεσθαι. Καὶ τῆν
 νῆμ τῆς μαθήμασι καὶ λόγοις ἠδ' ἔως προσέχε-
 τε, μὴ δ' ἐν ἀμελῶντες. οἷς γὰρ οἱ περὶ ρεύμα πο-
 τᾶμιον ἐν ἀκατίῳ φερόμενοι: αὐτῶν ἕραχὺ τῆ
 ποιῆν καὶ ἐρέσθαι πᾶσωνται, οἷχονται, φερό-
 μενοι τῆ βία τῆ ρεύματι: ἔτω καὶ οἱ πῶς λό-
 γους πονῶντες: αὐτῶν ἀπαξ λαβῶν, ἠδ' οὐαῖς, ἠ τρε-
 φῆ, ἠ ῥαθυμία, παρὰ φῶσι, κατὰ κρημνῶ φέ-
 ρονται: τῆ κακία τῆς φύσεως ὡς θῆμονοι κατὰ
 πρᾶνῶς, καὶ αἰσχροῦς ἐκτῶρα χηλιζόμενοι. Τὰ
 γὰρ καλὰ καὶ τίμια, πᾶντα μελέτη καὶ πόνω,
 ἔχ' ἠδ' ὑπαθεία καὶ ῥαθυμία, κῆραδα καὶ διὰ
 τηρεῖται φίλῳ.

secum circumferat, ideoque nussiam impingat.
 Eos vero, qui cum ignorantia vivunt, Brotus
 deilus (mortales obscuros & timidos) nomi-
 narunt: hoc est, corruptioni obnoxios, & temi-
 bricosos. Corruptionem enim secum, & esse-
 trices metus tenebras, habent, & circumge-
 stant. Hinc fit, ut & quisque homo, discendo gau-
 deat, tanquam in luce versans: et metuat, cum
 ignorans est, sicut illi, qui in tenebris degunt.
 Has tetras ignorantiae mendacique tenebras,
 Christus, lux illa vera apparens, expulit, qui
 propterea Logus, & sapientia, & veritas,
 appellatur. Nemo autem est, qui pro luce te-
 nebras eligat: quippe cum vitam, minimè vi-
 talem, ut aiunt, arbitremur, si non cernamus.
 Absque scientia vero, & veritate, ac ratione et
 oratione, qua bestijs prestamus, si vivamus:
 quomodo nos vivere putemus: cum stolidam
 tunc loquamur, & stolidiora faciamus? (Ora-
 tio enim, operis umbra est, ut quidam sapiens
 ait) Unde fit, ut in pestate, & fluctu decuma-
 no affectuum perturbati, perpetuò iacetemur: quae
 perturbationes, nec in somnis, nec in ser-
 viliadū, requiescere nos sinunt unquam: sed hortantur,
 & res nihili, facere maxime: & in ijs, quae pul-
 chra honorataque sunt, negligenter agere. Cau-
 sa eius rei, est ignorantia, & tenebra animae: quae
 dum caecitat, facile, quicquid occurrit, decipit.

Βροτοὶ Δει-
λοί.

Christus,
vera lux, &
sapientia.

Hoc igitur, quod anima causam tenebrarum
 dat (ut pote, quod longe à scopo, nec pro Deo, ab-
 erret: & vera illi sapientia, quae est Christus,
 Deus verus, inimicum sit) ὁ vos antiqua illa
 Gracia digni, illustriū Germanorū filij, abomi-
 nantes, procul à vobis amandate. Deo .n. in-
 visos facit suos possessores: utique in reb. huma-
 nis ubique errēt, hareāt, vertigine laborēt, effi-
 cit. Animo autē ad studiū sapiendi dicendique,
 alacriter incubite, omni reiecta negligētia.
 Quae admodum enim, qui contra flumē in nauicu-
 la vehuntur: si paululum de laborando remigan-
 doque remittant: ut fluminis deorsum rapiuntur,
 sicut etiam, qui in studijs versantur: si semel
 ansam voluptatib. aut delicys, aut socordia,
 prebeant: precipites feruntur, vitio naturae impulsī,
 per tramitē declinēt: cervicēque turpiter frangunt.
 Omnia quippe, quae pulchra expetendaque sunt, me-
 ditatiōe ac labore, non fruitiōe voluptatū et so-
 cordia, ac gri cōservantur, natura cōparatum
 est. Vobis vero, ὁ studijs Gracis dediti iuue-
 nes, Christus: quae, logus & sapientia appellatur
 talē nunc summum, invidium, divinumque
 Caesarem, Romanorum Imperatorem dedit: qualem non facile tempus adhuc vidit: pietate,

Vos ergo
tenebras
& ignoran-
tiam, dilige-
nti studio
expellite.

μαξιμιλιαν-
νὸν Β'. Τῆν δ' εἰ, ὡ φίλοι λόγων ἐλληνικῶν, χει-
 ρός, ὁ λόγῳ καὶ σοφία προσαιγορῶμεν: καὶ
 χαίρωμ, εἰπέρτω καὶ ἄλλω, τῆ προσηγο-
 ρία ταύτη: πῶς τὸν ἀκροῦ ἀπὸ τῆς ἔξε κῦν ἀπ' ἠη-
 τῶν ῥωμαίων θειότατον καίσιον: οἷον ὁ χρο-
 σῆ, appellatio, si nulla re alia, maximè gaudet: talē nunc summum, invidium, divinumque
 Caesarem, Romanorum Imperatorem dedit: qualem non facile tempus adhuc vidit: pietate,

nituit

νθ' εδ' ενα πω ραδ' ίως τῶν ἀπάντων έώρα-
κον: δ' οσεβεία, καὶ ἀρετή, καὶ τῆ πει τὰ καλὰ
πάντα σπυδ' η, εἰς ἀκρον έλληλακόται: δ' ο' π' α
λαι τῶν δ' οσεβῶν βασιλεῖς Διφ' εραμόντα
ταῖς δ' ερεταῖς: ὡς ἡ φήμη φ' θ' ασοσι έμαρτύρη-
σεν. Αλλὰ σ' ίω π' αν, κρεῖττον ημῖν: κρεῖθ' ονα λόγ
γυ παντὸς ὀρωσι τὸν δ' οφ' ημ' εμνον. Δυσωπει
γδ' ὡ π' ερ φ' ως ε' σ' ερ' λαμ' ωρον, ὀφ' θ' αλμ' ον:
ε' τω καὶ δ' ερετῶν ἀεράπλου κάλ' ηθ', ὀξ' ύτητα
νθ' καὶ λόγυ δ' εινότητων καπαμβλύνειν. Αλλ'
ε' τ' ε' ζ' εἰπ' εἰμ' δ' ωησομ' αμ: ε' δ', εἰ μοι δ' εκα μ' εμ
γ' ωλοδ' αμ, χαλκεου δ' ε μοι η' πορ' ενεη.

Τοιγαρῶν, ἀπάντων ε' φ' εμ' εθ' τῶν ἄλ-
λων ε' γ' ω (μ' εἰζον γδ' η κατ' εμε, τὸ φορτίου:
Ατλάντ' ε' ὡμωμ' δ' ε' ομ' εναμ, ἡ Δημοσθένεας
δ' εινότητ' ε' η' μαϊονίδ' ε' σοφίας: η' τῶν ἀδ' ο-
μ' ε' ωμ' ἄλλ' ε' μ' εσοπ' λ' ε' τινός: λιγέως ε' σ' ερ'
π' ε' σ' ερηνωμ' ε' δ' οντ' ε' καὶ ὀρ' φ' εως μέλη, καὶ
ε' ησιχορ' ε' αυτ' ε' ε' μ' ονομ' ε' σ' ομ' νησ' ω ημ' εας,
καὶ αυτ' ε' ε' δ' ο' τας. Μιδ' εμ' ίαν ὑμῖν ε' π' τ' ε
μ' η' πονεῖμ' λ' εἰπεδαμ' σκ' η' ψιμ: τοῖσ' του ε' τυχησ' ω
σι βασιλεῶς καὶ κ' η' δ' εμ' ον' ε' . Η γδ' αυτ' ε'
σ' κ' α (εἰ καὶ ε' σ' ἄλλομ' η' γεμ' ονά ε' ε' ε') π' αμ
δ' οποδ' ίωκει τῶν δ' εινῶν. Καὶ τῆ ε' λ' ε' δ' ε' ρ' ε' α
τεπιμημ' ε' οί, π' ε' α' γ' ματ' ε' ἄδ' ε' π' η' κ' η' τ' ε.

Ὡς ε' χοντες βασιλείαν, ε' χετ' ε καὶ σοφίαν. Εκα-
τέρου γδ' ε' κατέρ' ε δ' εἰπ' α, ὡς σ' ωμα, ψυχ' ης: καὶ
ψ' η' κ' η, σ' ωματ' ε' . Καὶ, εἰ γ' ε τῶν μαθ' ημ' α-
τωμ' μ' η' ἀνάξια π' ε' ρ' ε' τ' η' εν β' ε' λ' ε' ο' ε' ε' (ε' γδ' λό-
γοις μ' ονομ', ἄλλ' α καὶ ε' ρ' γοις π' ε' κ' ε' σ' ημ', ἡ φιλο-
σοφία κοσμ' εἰ δ' ο' ε' αυτ' ης ε' ρ' ε' τ' ας) π' ε' ρ' ε' ε' ε' ε' ε'
τ' ε' π' ε' μ' ονομ' ἀφορ' ε' τε: σ' κ' ε' π' αντες, ὅπως τ' ης
π' ε' ρ' ομ' ίας τῶν ε' λ' λ' ίνων (ὡν, ὑμ' εἰς νῦν δ' ία-
δ' οχοι) μ' η' ἀνάξιοι φ' ανη' π' : καὶ τῆμ' κ' η' ρ' ον, ε'
ε' τυχετ' ε, ε' ε' ρ' ε' σ' ομ' οντα δ' ί ὑμ' εας, καρπ' ων δ' ε' ρ-
ε' σωμ' π' ε' ρ' ε' σ' ομ' ον δ' εἰξ' ε' απ' ε, καὶ μ' η' μάτ' ω π' ε-
βαίνοντα. Ο γδ' κ' η' ρ' ε' ε' δ' οποτυχῶν, τ' ε' πάντων
ε' ε' ρ' η' τ' αμ: ὃ μ' η' γ' ε' νοίτο. Τοῦτ' ε' γδ' κ' η' ρ' ε' ε' , οἱ δ' υ-
ε' τυχεῖς ημ' εἰς ε' λ' λ' ηνες, χ' η' ζ' ομ' ε' ν μ' εμ, ε' σ' κ' ε' τυ-
χ' ε' μ' εμ δ' ε' τυχεῖμ'. Πρὸ πάντων, καὶ ε' π' η' π' α-
σιμ, δ' οσεβεία μ' ε' νοντες τῆ π' ε' ρ' ε' ε' ε' ομ'. Τὸν βα-
σιλέα τιμ' ωντες: ὃ δ' ίκαμον, π' ε' ρ' ε' τ' η' οντες: αυτ' ομ'
Διφ' ε' παντ' ε' ρ' ε' , ὡς αἰπ' ομ' π' ε' ρ' ωτον τῶν καλῶν, ε' π' η'
γ' ε' αμ' μασιμ, ε' π' η' σ' ολαῖς, ὑμ' νοις, λόγ' οις, καὶ παν-
τοῖσις συγγ' ε' αμ' μασι, τὸν ε' ε' ρ' γ' ε' τ' ω, τιμ' ωντες
(δ' οπολέσωντες γδ' ημ' εἰς βασιλείαν, καὶ σοφίας ε-
ε' ρ' η' θ' ημ' ε' ν: βαρβαρ' ωθ' ε' ντες ε' ν βαρβαροῖς γ' ε' ρ' ο-
ν' ίως: καὶ αυτ' ανδ' εἰμ, ταῖς δ' υε' τυχ' ίαις κ' ωλυό-
μ' ε' νοι) π' ε' λ' αυτ' ε' λέγοντες, π' ε' λ' αυτ' ε' γ' ε' α' φ' ε' ν-
τες, καὶ π' α' σ' ωμ' μ' ε' λ' ε' τ' ω π' οῖαντες, καὶ μ' η' δ' ε' να
κ' η' ρ' ον

mitatum licet. De illo, inquā, dicite, de illo scribite: materia illo sit, & seges, vestrorū laborū:

virtute, omniū rerum pulchrarū studio, ad
summum euectum: priscorum priorum Regū
laudes virtutib. prateruectū: sicut famā ad
nos allatum est. Verūm tacere, satius nobis
est: cum omni oratione maiorē intelligamus
eum, qui laudatur. Vt enim nimius lucis sple-
dor, oculos perstringit: ita etiam virtutū co-
ruscans pulchritudo, ad rationis & mentis
aciem hebetandam, vim maximā habet. Sed
nec verbis exequi possim: non mihi si lin-
guæ centum sint, oracū centum:

Ferrea vox. Quapropter, ceteris omisis
omnibus (maius enim, quā pro virib. meis,
hoc opus: quippe, quod Atlantis humeros re-
quirat, aut Demosthenis eloquentiam, aut
Maonide sapiētiam, aut alicuius alius cele-
bris Poetæ: qui suauitate vincat Sirenum cā-
tum, & Orphei, & ipsius Stesichori) unum
hoc tantum vos monebo, etiamsi sciat is ipsi.
Nullam scilicet vobis subterfugendi labo-
ris excusationem relinquī: cum felici quadā
sorte nacti sitis talem Imperatorem, curam
vestri gerentem. Umbra enim ipsius (etsi e-
tiam sub alio Duce estis) omne depellens ma-
lum, vos tutos facit: & libertate donat hono-
ratq., bono profecto ināstimabili. Dum enim
habetis imperiū: habetis etiam sapiētiam.
Vtrunq., utriusq. indiget: sicut corpus,
anima: & anima, corporis. Quod si studijs
nō indigna facere vultis (etenim nō verbis
tantum, sed etiā factis decentib. suis amato-
res Philosophia ornāt) ad hoc vnum oculos
referte vestros: hoc vnum data operam: ut
Gracorum erga vos studio (quorum vos nunc,
successores estis) non indigni videamini: sed
occasionem, quam vobis cōmodissimā nacti
estis, optimorum fructū feracē exhibete: nec
frustra abire sinite. Nam qui occasionem ami-
ssi, omnia amisit: quod absit à vobis. Tali e-
nim occasione nos infelices Graci egemus
quidē: sed felicitate cōsequendi destituimur.
Primū omnium sit, & postremum omnium:
perseuerare in pietate erga Deum. Imperato-
rem honorate, iustitiā colite. Semper ipsum,
ut autorem omnis boni primum, Epigram-
tis, Epistolis, carmine, orationibus, omni ge-
nere scriptionis, ut optimē merentem, hono-
rate. Ex quo enim nos amisimus Regnū: etiā
sapiētiam amisimus: diuurna Barbarorum
familiaritate, facti Barbari etiam ipsi: nec
oculos attollere, propter magnitudinem cala-

Quia etiā
excellētis.
Cæsarem
habetis.

Iliad. 2.
Georg. 2.
Aeneid. 6.

Vbi impe-
rium, ibi li-
bertas: vbi
libertas, ibi
Scholæ &
sapiētia.

Omni ho-
nore prose-
quimini Cæ-
sarem.

τὸν εἰρημ
περγία.

O nec

E. Γ. Δ. της Κ. τ. Π.
IQANNINA 2008

καρδὸν ἀδελφείποντες: καὶ, ὡς περ ἀπαρχὰς
ταύτας τῶν ὑμετέρων καρπῶν, ὡς θεῶ αὐτῶν,
δοτονέμοντες.

Εἶπει, καὶ τῶ κατὰ τόπον ἐκλαμπροτάτῳ δὲ
χηγῶ ὑμῶν: καὶ τῶ λογικώτατῳ καθηγητῶν τῶν ὑ-
μετέρων, ὃν χάριτες κατεκόμισαν: Φήμη ἣ καὶ
ἡμῖν ἐγνώρισε. χρηγήσει δ' ὑμῖν, ὁ τῶν δρε-
τῶν χορὸς, ἐγκωμίων ἀφθονίαν λαμπρῶν. Ο
μὲν γὰρ ὑμῶν, τὸ πρῶτον, ἡμερόν τε καὶ δὴ πρῶτον
τοιοῦτο: δ' ε, τὸ φιλαθήρων: ἑτέρου, τὸ κηδεμο-
νικὸν καὶ πατρικόν: καὶ ἄλλου, τὸ βασιλευ-
πιστῶς καὶ λαμπρῶς ἐγκωμιαζέτω. Τὸ δ' οὐ-
βέες, τὸ λαμπρῶν, τὸ δ' οὐρανόθεν, τὸ πλυσιο-
πέροχον (τοῖς τε ἐγγύς, καὶ τοῖς μακρῶν) τὸ ἐ-
πσημονικόν, τὸ σοφόν, τὸ ἐλαθέριον τῆς ψυ-
χῆς, ἀνυμνείτω. Ἄλλου, τὸ τῶ βίᾳ ἀκίβδηλον,
καὶ σφειφανέστατον, ἀφημέτω. Καὶ τῶν πρῶ-
τῶν καλὰ γενικῶς ἀφ' ἑαυτῶν, ὁ βυλόμην
ἐπαινεῖτω κατὰ δὴ ἀμῖν, καὶ δ' ἐξολογείτω.
Ὡς γὰρ αὐτὸς, πηγὴ τῶν καλῶν καὶ πρῶτον
ἰσαρχεῖ: ἔτω καὶ τῆς ὑμῶν δὴ γλωττίας τὰ
νάματα πρὸς αὐτὸν ῥησάτωσαν: καὶ πρῶτος,
τέττον γὰρ ῥησάτωσαν. Αἰτιῶν γὰρ, ὡς ἔπομεν: εἰρη-
ναίαν ἀφ' ἑαυτῶν τῶν θεοφρονητῶν πόλιν ὑμῶν.

Μετ' αὐτῶν δ' ε, ὁ πάντα σοφὸς κύριος μαρ-
τῶν Κράσι, ὁ ὑμέτερον διδ' ἀσκαλ, καὶ
καθηγητῆς σοφ' ἀφάνης, λαμπρυνέστω ἄσμα-
σιν ὑμῶν: πατέρα φιλοτιμωμένων, καὶ τῶν ἀν-
τιπιδάργωσιν ἐνδείκνυμένων δὴ χαρίσως.
Τὸ γὰρ δ' οὐμαρανθῆν ἡδ' ἡ τῶν λόγων κἀλλος,
καὶ τῶν δρετῶν φῶς, εἰς πυρσὸν αὐτῶν λαμ-
πρῶτατον ἐκδηλότατον. ὁ μὲν, βασιλικῶς κη-
δόμεν: καὶ τῶν εἰρηνικῶν δ' τυχῶς δ' οὐρανόθεν
ἐν ἡ σοφία μελέτη ὑψέται: καὶ δ' ἡπιστήμας μαν-
θάνειν ἄν' βυλομένης διεγείρει, καὶ βουδ' εἰ.
ὁ δ' ε δ' ἰδ' ἀσκῶν: καὶ ἐπὶ τὰ μείζων ὑμῶν ἐπα-
λείφωμ, ἀκνή τῶν λόγων ἄν.

Δεῖ ποίνυμ, καὶ ὑμῶν, ὅν δ' οὐγενεῖς νέας καὶ
ταυδ' αἰετ, σκοπέων: ὅπως τῆς βασιλικῆς καὶ
καρμικῆς κηδεμονίας, καὶ τῆς τῶ καθηγητῶν
διδ' ἀσκαλίας, ἀξίαι γένησθε: μὴ πρὸς ὅν
νῦν ὄντας ἑλληνας ἡμῶν, ἡδ' ἡ βαρβαρωθέντας,
ἀφ' ὁρῶντες: ἀλλὰ τῆς παλαιᾶς μνημονύοντες
ἐλλ' ἀδ' ε: ὅθεν ἀπαντα τὰ καλὰ καὶ τίμια:
νόμοι, λόγοι, πολιτεῖαι, ὄπλα, δ' ἡπιστήμα, καὶ ἡ-
θη γένναίων ἀνδρῶν, ἀτεβλασε.

Καὶ ὑμεῖς μὲν τῶ σκοπεῖτε: τῶν νῦν εἰς ταύ-
τα τείνατε, μὴ δ' ἐμ ἀνιόντες. Τέως δ' ε χρις ὅς, ἡ
πρῶτη σοφία τῶ πατρός, ὑμῖν μὲν ἡμερόν, καὶ
ἔρωται: καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, ἀφ' εἰπ: τῶν δ' ε ἀγνώτα-
τον βασιλεῶν ῥωμαίων, τῶν αἰτίου τῶν καλῶν,
πῶλλοις ἐπ' ἔπεισι ἀφ' ἑαυτῶν, πάντων καλῶν
ἀνῶτε.

nec ullam opportunitatem pratermittite:
sed hasce velut primitias fructuum vestro-
rum illi, tanquam Deo ipsi, persoluite.

Deinde illustrissimo Ducatus vestri Princi-
pi: nec nō doctissimo Praeceptorī vestro, quem
Gratia ornarunt: fama aut nobis etiā signifi-
cavit. Suppeditabit aut virtutis chorus lau-
dandi copiā luculentā. Alius ē nobis, mansue-
tudinē eius & clementiā, et faciles accessus:
alius, humanitatē. alius, paternā erga ciues
suos curā studiūq;: alius, Rege dignos mores
& vitā ex animo ornet, & oratione splendi-
da. Alius pietatē, magnificentiā, misericordi-
diā, munificentiā (tū in presentes, tū in locē
absentes) & cruditiōnē, sapientiā, celsitudinē
animi, celebret. Alius, vitā innocentīā, & ge-
nerosum splendore, laudet. Generatim deniq;
omnis honestatis amorē ac studiū in ipso, qui
cunq; velit pro viribus cōmendet decoretq;.
Nā sicut ipse, honestatis bonorūq; fons & cō-
ciliator est: ita quoq; uestra dicēdi facultatis
rimos, ad ipsum manare, eumq; de his primū
gustare, par est. Dux enim ipse est, & autor,
viti diximus: ut nō vobis vestra, pro cuius salute
Deus excubat, stabili pace & otio fruatur.

Deinde,
Principem
uestrum.

Dehinc, bene doctus, nec obscurus, magister
vester Mari. Crusi, ingenio uestro decante-
tur: quē, ut patrē, colite: gratiaq; erga ipsum
estote. Studiorū. n. uenustatē, & lumen viriu-
tū, q; flaccuerāt resuscitarūt: ut tūc luceat fax
splendidissima: ille quidē, Regia beneficētia,
& felici conseruatione pacis: quae sapientiā,
meditatione ac studio exaliat: ingenijq; disci-
plinis excolendi cupidus excitat, et adiuvat:
hic verò, docendo, & ad maiora uos certa-
mina, more Athlete inungendo, instarq; cois
orationē uestrā ac uendo. Pertinet igitur ad
uestrū officiū, honestissimi & optimi adole-
scentis uos quoq; dare operā: ut Imperatoria
ei Principali, ipsiusq; occasionis, benignitate,
& Magistri institutione, dignos uos praebe-
atis: non quidem ad hos Gracos, qui nunc bar-
barie deformati uiuimus, respiciendo: sed il-
lius ueteris Graeciae recordando: ex qua, quic-
quid rectum & laudabile est: leges, eloquen-
tia, administrationes Rerum pub. arma, scien-
tia, mores p̄ clarorū uirorū p̄bati, efflorent.

Et Prae-
ptorem ho-
norate.

Vt uini er-
go tali oc-
casionē.

Atq; uos quidē in hac inueniunt: in hac ani-
mos cogitationesq; uestras intendite: nec de
diligentia remittite. Interim uerò Christus,
qui prima sapientia patris est, uobis deside-
rium eorum, amorē, alacritatē, indat. Idem,
sacra-

Conclusio
sua uita pre-
catione, &
adhortatio
ne.

κνώτερον, καὶ ἐν ὑγιείᾳ διηνεκίαι διαζονται. Ναὶ
γένοιτο, χρῆσθαι βασιλεὺς: ἵνα ὑμῶν τε μαθήμα-
τα αὐξήσῃ, καὶ μακρὰν ἡμᾶς ἐλεήσει: ἐκ τῶν
ψυχῶν ὅσων κύναις ἰρεφώριως δεσποτικῆς γλυ-
κύς, καὶ λεοντόθυμοι ἀναξ, καὶ διαυγομαρ-
χόβλιτ νῆς: τιμῆς ὡς ἔχωρ ἀξίωμα ἀπάσης
ὑπερτέρου: καὶ θεοῦ ἐν τῷ ἐλεεῖν μιμνήμενος.
Καὶ τὸν μισθὸν καὶ ἀπόλλων ὑποφήτω,
τὸν σοφὸν μάρτυρον: ἐρρωμένου φυλάττοι δια-
παντός. Οὕτω γὰρ ὁ καλὸς ὑμῶν χορός, ἐναρ-
μόνι ἐσαί: τῆς τε χορηγίας τῆς ἑλληνικῆς
διαμνήσεως, καὶ βασιλικῆς, καὶ τῶν ἐξάρχων
καλῶ τῶνδε χορῶν, πρὸς λόγον ἀδόντ: ὑμῶν
τε ἐπομνήσων μετὰ ρυθμῶν: ἐπαίνων τε τῶν κα-
τὰ διδάμιμ, καὶ ἐγκωμίων, ἡμῶν ἀδόντων:
τῶν τε καλλιῶ καὶ ἐναρμόνιου ὠδῶν, διαδε-
χομνήσων τε καὶ ἀντιχάντων. Ἐρρωθε. Ἀπὸ
Κωνσταντινουπόλεως, ἀνδραγαθῶν ἰε, ἔτε
ἀπὸ τῆς θεογονίας α φ ο ε.

† ὁ κατὰ πάντα τῆς ὑμῶν λογιότητ, θεο-
δόσι ζυγομαλάς: πρωτονοτάρι τῆς ἐν
Κωνσταντινουπόλει μεγάλης ἐκ-
κλησίας τῆς πατριαρ-
χείας:

Πόθ νικᾷ τὴν πᾶξιν, ὁρῶ. Διὸ μὲν τὴν
ὑπογραφίαν, καὶ ἄλλα πῖνα, ἐπελθόντά
μοι, μὴ προσθέιναι σὺν ἀφῆκε, τυραννήσας
με. Τῆς γὰρ ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς ὑμῶν δι-
δασκάλου σοφίας, δι' Ἰππυσολῆς μετοχολογί-
σης ἡμῶν: σὺν ὀλίγοις διηγήθησέ μοι τὸν καρ-
πὸν: καὶ ἀσυγκρίτως μετρω πλεονεκτεῖν ὑ-
μῶν ἐμῶν; φαντασθῆναι: μετέχοντας ἐσαί
τῆς ἀκνιάου πηγῆς. Ἡ δ' ἐδοτ' Ἰππυσολῆς αὐ-
τῆς, ἐπαίνων τῶν προαχθέντων: ἀπὸ σκιάς
αὐτῶν ἐπαίνοισιν τὸν ἀνδραγαθῶν. Ἐὼς γὰρ ὄγε δι-
γλωσσίας πᾶρα καὶ καλλιρρημοσύνης ἐπαί-
νῶν, οἰκίως προσεμμοσθησεται σοφωτάτῳ ἀν-
δρῶν: καὶ τὸν νῆρ ἐπίπνυρ τῆς πνεύματ ἔχον-
τι; Ἀλλὰ γὰρ εἰητέ μοι πάντοτε χαίροντες ἐν κυ-
ρίῳ, ἢ ἐμὴ σύμφυχία καὶ σύμπνοια; καὶ εἰ
καὶ διηρήμεθα τόποις μακροῖς, τὸ παρὰ δόξον:
καὶ ὡσαύτως πρὸς τε ἀλλήλους, καὶ πρὸς ἡμᾶς
διασωζοῦσθε ἔχοντες: ἐπειδὴ καμῆ, τὴν ὁπιο-
νῆρ, ὁ καθηγητῆς ὑμῶν, τρίτον, ὅτι δ' ὑσὶν ὑμῶν,
ὅπως ἄρα καὶ οἷδε, σιωπῆ φησιν. Οὐ γὰρ μο-
νάδα, κινήθεισων ἐξ ἀρχῆς εἰς δ' ἑξῆς, εἶναι,
ὁ ἀληθῆς λόγος πρὸς βίαι: ἀλλὰ μέγρι τριά-
δ. Ὡς καὶ ὁ καθηγητῆς ὑμῶν, ἐμὸν ἢ ἡρ-
κείδη ἔχωρ παραθεῖ: ἀλλὰ δ' ἀπὸ λόγου ὑμῶν
ἔδωκε: καὶ τρίτον, ἢ ἡμῶν μετοχολογῆσαι, σὺν ἀ-
πηξίω-

sacratissimum Rom. Imperatorem, horum au-
torem bonorum, longævum conseruet: omnis
mali expertem, perpetuòq; rectè valentem.
Etiam, Christe Rex: fiat ita: quòd vobis studio-
rum comoditates augeas: nostriq; qui lon-
go intervallo absumus, misereatur: & de mi-
cis nos canes alat: tanquam Dominus dulcis,
& leonine fortitudinis Rex; & radias marga-
ritis animus: utpote maiestatis splendore su-
perans omnes: Deumq; misericordia dàda i-
mitans. Idem Musarum quoq; et Apollinis in-
terpretè, Præceptorè Marinu, semper prospe-
rè conseruet. Sic. n. pulcher chorus vester, sua
concinnitate constabit, sic & munificentia e-
rogatioq; in choream pacifica, imperatoria &
principalis, permaneat: & Præceptor elegan-
tis huius chori, cōuenienter canat: & vos in
numerum saltantes sequamini: nosq; laudes
& encomia, p̄ virili nostra parte accinamus:
atq; concinnam bellamq; cantionem vicissim
excipientes, respondeamus. Valere. Constanti-
nopolis, die noueb. XV. anno salutaris partus
C D I D LXXV.

chorus offi-
cium faciē-
tium.

Vestrae eruditioni deditissimus, Theodo-
sus Zygomalas: Protonotarius ma-
gnæ Domicilij Patriarchici
Ecclesiæ.

Vincit desiderium, quantū video, scribēdi
ordinē. Ideo, licet Epistolā iā subscripta, alia
quādā, quæ in mentē uenerant; omittere me
non fuit, sed addere coegit. Nam cū riuulus
cruditiois, ex cōmunis Præceptoris uestri ore,
litteris eius ad nos manasset: non paruus co be-
nesicio mihi fructus contigit: cogitare me faci-
ens, quāto meliore uos conditione sitis: qui
perenni fonte isto semper fruamini. Quæ si
ex Epistola ipsius laudare conarer: ex umbra
laudarem statuam. Quomodo enim diētio-
nis eius, pro dignitate laudetur: cuius mens
afflatu sacro regitur: uos uerò gaudete in do-
mino semper, ὁ animo uoluntateq; mihi con-
iunctissimi: quòd mirumini: cū longinquitate
locorum tanta disiuncti simus. Viuite unani-
mes inter uos: uiuite unanimes uobiscū: quā-
do quidē me quoq; qualiscūq; sum, Præceptor
uester, uobis utrisq; tertium, pro sua dexteri-
tate annumerauit. Nō. n. unitatē, si moueri
cæperit ad Binariū, in eo cessare, ueritas per-
hibet: sed peruenire ad ternariū, sicut et Præ-
ceptor uestro non uisum est, soli sibi retinere
bona: sed secundaria ratione uobis impertiuit:

Appendix.

Tertius ip-
se in nostra
amicitia.

πηξίωσε, δ' ἐπιστολῆς αὐτῆς, καὶ τῆ ἀγάπῃ, ἣ ἐστὶν ὁ θεὸς, ἡ ἀληθὴς μὲν τριάς, σωτήριον μετὰ τοῦ ἐπιπέσει: ὡς, εἰ ἡτύχησεν τὸν τῆ ΑΒΒΑ καὶ μὴ πηρόντα ὁ δὲ ἡγὼν ἐκείνου (εἰ δ' ἔγδ' ἢ Βελεροφόν) πῆλοισιν ἐπιείμην ἀναχοίμην: ἵππων, ὡς ὁ μῦθος ὑπογράφει, πηροφυάνται καὶ ὑδωρ πηροζόντα τῶν ὀνύχων) τὰ χ' αὖ ἀκαρδίως πρὸς ὑμᾶς ἀφικνεύμενος: τὴ ὑμετέρας, ὅπου αἰ ὤραι, κατετρέψωμ ἡδ' ὑπὸ τῆς καὶ τῆ ὑμῶν, ὡς ἐσ ρωτος ἔχω, ἐπαπύλαου Φιλίας. Ἐπεὶ ἡ τὰ κα τὰ ἢ ΑΒΒΑ καὶ μὴ σὺν ἔχω: εἰ δ', ὁποῖος ἐκεῖνος, ἐγὼ (πῆρῳ γδ' ἢ ἀκαθάρτων, φύσις ἡ καθα ρα.) Δυσσυχῆς δ' ἄλλως, ἡ τῆ σώματος ἐφορ κίς αὐτῆ κατ' αὐτῶν, καὶ δυσχερῆς τῆ ἐνόος μὲν ἐφ' ὑμῖν ἀνατυπώσε μὲν, καὶ φαντασία, τὴ πῆρο, ὡς σὺν, ἀναπαύειμ πηροζόντα: μέ χρις αὖ, ἡ σωματικῶς πηροζόντα, θεὸς σωμα ραίγῃ πηροζόντα: ἡ ἐν τῆ βασιλείᾳ αὐτῆ γνωρί σσι. ὡς γέγραπ' Ἰσὼ θεῶν, ὑφ' ὧν καὶ σωζόμεθα.

ac tertiā, ad nos quoq; derivare, literis suis non dedignatus est. Charitate itaq; quæ est ipse deus, vera Trinitas mea, coadunavit me: talemq; effecit, ut, si contingeret mihi allatus ille via dux Abacuci (nolim enim Bellerophō-tis pegasum dicere: equum fabulis aligerum traditum, & unguibus scaturiginem fontis efficientem) fortasse puncto temporis ad vos delatus: vestra, quotquot hora darentur, oblectarer suavitare: vestraq; pro amore meo, fruerer amicitia. Sed quæ Abacuco, mihi non dantur: nec ego talis sum, qualis ille fuit (longè enim inter se distant munda & immūda) et quia alioqui moles corporis ipsa, gravis est, & allevatu difficilis: animi duntaxat imaginatione & effictione, desiderium, quoad fieri poterit, lenire conabor: donec aut corpore a liquos vestrum alicunde mecum Deus coniūgat: aut in Regno suo mihi notos faciat. Scriptum, ut supra, Deo iuvante: qui & deinceps nos conservet.

Β'. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.
Επιγραφή ἡ ἔξω.

† τοῖς σοφοῖς καὶ λογίοις διδασκάλοις, περὶ τῆς μέσοις τῆς τυβιγγίας ἀκαδημίας: κυρίῳ Ιακώβῳ Καγκέλλαριῳ καὶ πρεποσίτῳ: καὶ κυρίῳ μαρτίνῳ Κρυσίῳ, τοῖς Γερμανοῖς: τοῖς κατὰ πνεῦμα ἁγίου ὑοῖς τῆς ἡμῶν μετρεϊότητ' ἀγαπητοῖς.
ἡ ἔσω.

PATRIARCHICA EPISTOLA. XII.
Inscriptio exterior.

Sapiētibus & eruditis, Doctoribus, Academiae Tybingēsis Professoribus D. Iacobo, Cancellario & Preposito, & M. Martino Crusio, Germanis: filijs nostræ mediocritatis spiritalibus, & dilectis.

† Ἱερεμίας ἐλέω θεῶν δὲ χριεπίσκοπος κωνσταντινῶν πόλεως, τοῖς σοφοῖς καὶ λογίοις ἀδελφοῖς: κυρίῳ Ιακώβῳ τῷ Καγκέλλαριῳ καὶ κυρίῳ Μαρτίνῳ τῷ Κρυσίῳ, ἐν χριστῷ χαίρειν.

Interior.

Hieremias, misericordia Dei Archiepiscopus Cōstantinopoleos, sapientibus & eruditis vtrius: D. Iacobo Cancellario, & Martino Crusio, in Christo S.

† Τα ἅμια ὑμῶν χράματα, ἰλαρῶ τῶν περὶ σῶπῳ ἐδέξαμεθα: σὺν τῶν βιβλαρίῳ, τῶν τῶν θεησκίαν τῶν ὑμετέραν περὶ ἐχοντι: σοφῶ τὰ τὰ ἀδελφοὶ γερμανοὶ, ὑοῖ κατὰ πνεῦμα τῆς ἡμῶν μετρεϊότητ' ἀγαπητοῖς: ἐκ τῶν χριεῶν τῆς ἐν ταῖς ἡμετέρας ἐκκλησίας, καὶ τὰ πάντα χριστιανῶν, κυρίῳ σπαρακῆ τῆ γερλαχίᾳ. Τοίνυν ἡδ' ἐχόντες, ὡς εἰσὲς, ἡ τῆ φιλοφροσυνῆ τῆ ἐμφύτῳ ὑμῶν: ἐκ τοῦ ἀπὸ κερσιν ἐν ἐκάστῳ τῶν κεφαλαίων, ἀπεπόμφατον, γενέσθαι καὶ συγγραφήναι περὶ τῆς ἡμῶν: ἡ φασίμ αἰθεῖαι χριστιανῶν, καὶ ἡ τῶν θεμελίῳ τῆς ἀκριφῆς ἡμῶν πῆσῳ: ἡ δὲ ἁγγελ' ἀγαπητοῖς, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος καὶ θεὸς ἡμῶν ἰησοῦς χριστός, παρὲς ὧν ἡμῶν: ἐπέτα ἡ, καὶ οἱ θεοὶ αὐτῶν

Honorable literas uestras, hilari vultu accepimus: unā cū libello; Religionē vestrā continente: doctissimi viri Germani, spiritales mediocritatis nostræ filij: è manibus Ecclesiastæ hic versantis, & in omnes partes utilis, D. Stephani Gerlachij. Itaq; letati, ut par est, amica ista, nobis insita, voluntate: iam inde ab eo tempore responsum ad singula capita, q̄ misistis parari & conscribi iussimus: ea ratione, qua loquuntur S. litera: & supra fundamentum sincera nostræ fidei: quam nec Angelus, nec homo, sed ipse Dominus, & homo-Deus, Iesus Christus, tradidit nobis; deinde etiam divini eius

Nostra accepit.
Responsum rus.

αὐτὰ μαθητὰ καὶ ἀπόστολοι, καὶ καθεξῆς αἱ
 θεῖαι καὶ ἱερὰ σὺν ὁδοί, καὶ οἱ λοιποὶ θεολόγοι καὶ
 θωματογροὶ πατέρες καὶ θεολόγοι, ἐξηγήσαντο
 καὶ ἠρμηνεύσαν: καθ' ὧς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,
 ἐν διαφόροις καιροῖς, καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκυρά
 σαις χρείαις, αὐτοῖς ἐπέπνευσεν: ὡς τὰς γραφί-
 κας μαρτυρίας καὶ διὰ δ' εἴσεις; ἔσθ' εἰς τῶν εὐ-
 φρονέων χριστιανῶν δεινῶσαι τ' αὐ. ἀλλ', ἐπεὶ
 πολλοὶς ἐνασχολήμεθα τοῖς κωλύμασι, καὶ ἔ-
 τῆς τυχεύσαις φρονήσιμ (ὡς καὶ ὑμεῖς, σιω-
 τῶτατοι ὄντες; ἐπίσταθε) ἔπω εἰς πέρας ἀγα-
 γῆν τοῦ ῥοῦ ἠδ' ὠήθημεν: εἰ καὶ ἐσχεδίασθη
 ἅπαν. Ἡνίκα δ' ἐ, σὺν θεῷ τὸ πᾶν τελειώσομεν
 (ἤτοι μετὰ δύο, ἢ καὶ τρεῖς μῆνας) χαρῆσαιτα
 καὶ μετὰ πάσης πέμψομεν ὑμῖν τῆς ἀγάπης.
 Ὁ δ' ἐ θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ σπρωγὸς τῶν ἐαυτοῦ
 ἀγαθῶν ἐκκλησιῶν, ἵπτι τῶν ἀσάλευτον πύτραν
 τῶν ἐντολῶν αὐτῶ, ἀξιώσαι ἅπαντας: διὰ πί-
 στως ὁρθῆς καὶ ἀληθῆς (σιωπομῶν δ' ἡλα-
 δῆ καὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων) τῶν θάλασσαν
 τῆ παρόντ. Βίβλ' ἀγαπῶσαι τας, εἰς τὸν εὐ-
 δῖον καὶ ἔρῆνον αὐτῶ ὁρμηθῆναι λιμένα. Οὐ
 γνόιτο πάντας ἡμᾶς ὀπιτυχεῖν ἐν χριστῷ ἱ-
 σῶσῃ, τῶ σωτῆρ ἡμῶν: ἔ ἡ χάρις, καὶ τὸ ἔλε, καὶ
 δὴ τῆς ἡμῶν μετρίότητ, εἰ μεθ' ὑμῶν.
 Ἐρρωθε: Ἀπὸ Κωνσταντινῆ πόλεως μὲν νοεμῶ
 βελίωις, ἐν ἔτει διὰ τῆς ἐνοσίτερος οἰκονομίας
 αφοε:

Ἰερεμίας ἐλέω θεῶ δ' ἐχρηπίσκοπ. Κων-
 σταντινῆ πόλεως, νέας ῥώμης, καὶ οἰκουμενικός
 πατριάρχης:

ΙΥ'. ΤΩ ΣΩΦΩΤΑΤΩ, ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ
 αἰδ' ἔς ἀξίω γέροντι, κυρίω Ἰωάννη τῷ Ζυγομα-
 λα: πατριαρχικῶ τῆς ἐν Κωνσταντίνῃ πό-
 λει μεγάλῃς ἐκκλησίας
 ῥήτορι:

Εν χριστῷ χαίρειν.

Πῶς νῦν σὺκ ἐκτόως ἀν' ἐγὼ, κρῆσι. κα
 λείμλις, Ἐκρησαὶ πῆρῶ ἀπακισμῆος, καὶ περ
 ἔ βασιλῶς μακροχρῆ ὦν; θύρας ἠσφαλισ-
 μῆας: φορτικῶς μεν ἰσως, ἐντυχῶς δ' ἔμ: κα
 θάπερ καὶ ὁ κύρι. τῶ κρῆσαντι αἰοίγεαδι
 ἀπεφῆνατο. Σὺ γὰρ, ὡ σοφώτατε καὶ τιμιώτα-
 τε πατριαρχικῆ ῥήτορ; σὺκ ἀπεκρῆσω τὸ τῆς
 κρῆσεῶς με τολμηροῦ: ἀλλ' ἀξίως καὶ τῆς ἐλ-
 ληνικῆς φιλανθρωπίας, καὶ τῆς χριστιανῶν πρε-
 πῆς ἀγάπης, ἀλέωξας: εἰσ δ' ἐξάμην τὸ οἶον
 ἐῆ ποτέ με χράμμα, καὶ ἀντιγράψας φιλο-
 φρονέσαιτα: λὺ Ἰπριολὺ ἐγὼ, μετὰ τῶν ἐνοσῶν
 ἄλλων

eius discipuli & Apostoli: exinde verò divina
 & S. Synodi, & reliqui diuino spiritu pleni
 mirifici, patres ac Theologi, exposuerunt, et
 interpretati sunt: quemadmodum Spiritus S.
 singulis temporibus, pro unaquaq; incidente
 necessitate ipsis inspirauit: quorum testimonia
 scripta ac demonstrationes; nemo Christiano-
 rum, qui sapiunt; & rectè sentiunt; negare
 queat. Sed quoniam multus sollicitamur im-
 pedimentis, curisq; minimè vulgaribus (sicut
 & vos, pro eâ, qua ualeatis; intelligentia, sci-
 tis) nondum ad finem perducere opus potui-
 mus: etsi totum quidem iam rudius conceptum
 est. Verum ubi, Deo bene iuuante, perpolueri
 mus (scilicet post duos tres ue menses) huma-
 nissime, omniq; cum charitatis affectu, ad uos
 mittemus. Pacis uerò dator Deus, qui solidè
 suam S: Ecclesiam edificauit supra immota
 mandatorum suorum petram, dignetur om-
 nes: ut fide recta uerâq; (comitantibus scilicet
 bonis etiam operibus) mari presentis uitæ
 traiecto, in tranquillū ipsius ac cælestē portū
 stationēq; inuehamur. Hoc omnib. nobis cōtin-
 gat; per Christum Iesum cōseruatorem nostrū:
 cuius gratiâ & misericordia, ac nostræ medio-
 critatis precatio; sit uobiscum. Valete. Constan-
 tinopoli, die Nouemb. XVI. anno incarnatæ
 administrationis CIO IO LXXV.

Licet tar-
 dius.

Optatio.

Hieremias, misericordiâ Dei Archiepisco-
 pus Constantinopoleos, nouæ Romæ, & Oecū-
 menicus Patriarcha.

REVERENDO ET DOCTIS- XIII.
 simo seni, D. Ioanni Zygomale: Patriar-
 chico magnæ Ecclesiæ Constanti-
 nopoli Rhetori.

Per Christum salutem.

Non ne Crusius, hoc est pulsator, meritò
 nunc uocor? Pulsam ego, quamquam longè ab
 scens, quamquam non Rex longarum manū
 ianuas clausas; moleste fortassis; at feliciter:
 quemadmodum & Dominus noster; pulsanti
 aperitum iri ait. Tu ceriè, reuerende & do-
 ctissime Patriarchice Rhetor, non propulsaisti
 pulsationis mee audaciam: sed, ut decet tum
 Græcorum humanitatem, tum Christianorū
 charitatem, aperuisti: intransmissa mea quali-
 cunq; Epistola; rescriptoq; humanissimo re-
 sponso: quod ego cum pluribus alijs literis, die
 O 3 Ianuar:

Gaudeo,
 meas lite-
 ras benignè
 acceptas
 esse.

ἄλλωμ, τῆσ' ἰανουαρίᾳ τῆσ' ἐτρέχοντ' ἔτης, ἰδ' ἐξ ἀμύλου. Πῶς δ' ἰδ' ἐξ ἀμύλου; οὐκ ἐφ' ἡμῶν τῶν πρὸς τῆσ' κύριεσ' Καγκελαρίᾳ ὑμῶν, αὐτῶν τῶν δ' ἐσμὲν ἐγχειρίσας; καὶ γὰρ ὑπὸ τῆσ' πατρὸσ' ὄξου (ἀχεδ' οὐ γὰρ, ἀλλὰ πᾶς ἐν οὐγγείᾳ πολεμικᾶσ' παραχαίς, Ἰππικῶν ἐκ τῆσ' ἐνάσ' τότε ἀπὸ πηλίκου) ἀχαρῆσ' ἐσώσ' : σὺν εἰχομ ἄχρησ' τῆσ' ὁ, πᾶσ' ποιῶμεν. Τέλ' δ' ἐ, εἰς Ὀχαιρίσ' ἔλθ' πρὸς Θεοῦ λόγους ἐξ ἑρμηνεικῆσ' πᾶσ' σῶσ' , τοῖσ' ἐν τῆσ' φιλοσοφικῆσ' συμμορίᾳ πρὸς τῆσ' κοινῶν εἰς μᾶ (τότε γὰρ, τῆσ' ἀπὸ πειρᾶσ' τῆσ' πρὸς νωμῆσ' ἡμετέρων νέων μαθησῶν λαμβανέμεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ σιωπημένῳ ἐτυγχάνομεν : ὡς δ' ἡ ἀεὶ κατὰ τῆσ' τοῦ κειμένου, σὺν δ' οὐκίμους αὐτῶν, Μαγίστροσ' πρῶτ' ἐξ ἔχομεν : καὶ αὐθιγῶν ἐν μὲν ἰαλίῳ, κατ' ἐτ') σὺν αἰδ' χαρῆσ' ἐπὶ δ' ἐξ ἀμύλου, ἐπὶ σφραγισμένῳσ' ἐπιβ' σῶσ'. Εἶτα δ' ἐ, οἴκοι κατ' ἰδίαν Ἰππικῶν πρὸς Θεοῦ μὲν ἀνεγνώμ, καὶ ἐπανεγνώμ, ἀλλὰ τὸ λῖαν γλυκὺ καὶ πρὸς ἡσ' αὐτῶν. Καὶ ταῦτα μὲν, Ἰππ' πρὸς τὸν. Ἰνα δ' ἐ πρὸς ἕκαστ' ἐκ τῆσ' σῆσ' Ἰππικῆσ', πρῶτ' αὐτῶν μοι κύριε, Ὀχαιρίσ' ὡς ἀποκερδῶσ' ἰδίᾳ ταῦτα.

Πρῶτον μὲν, ἐμὲ πᾶσ' μέγιστ' χαρῆσαι : ἀλλὰ τὸ, τὰς ἀμύμασ' μᾶ, τὰ ὅποιασ' , σὺν, ἀνδ' ἐλογιότητι καὶ σοφίᾳ ἀφ' ἑρῶν, καὶ πρὸς ἡσ' γλωσσῶν ἐμπείρῳσ' ἔχοντι, ἔπαύτοι ἀπαρῆσαι. Τὸ δ' ἐ, αὐτὰς τῆσ' ἐπὶ ἀμύμασ' ἀξιώθησ' ναι, ἔπρὸς ἡμῶν : αὐτῶν ἐμᾶσ' τῆσ' ἐνδ' εἰασ' μᾶ εὐμᾶσ' σωίσ' ὡρῶν : ἀλλὰ τῆσ' ἀγαθῶσ' Φιλανθρωπίασ', καὶ πρὸς ἐμὲ Φιλοφροσύνης, ἡγῶμ : ὡς καὶ τῶν νηπίῳσ' ἀθύρματα, τοῖσ' γονεῦσιν ἀρέσκον Φιλῆ. Τὸ δ' ἐ, ἀρῶσ' πρὸς ὑμᾶσ' εἰλικρινῆσ' πρὸς μαρτυρηθῆναι μοι, τῆσ' ἡδ' ἔδ' ἀμῶσ' δὲν ἔμᾳ : ἀλλὰ τῶν ὄντι, τὸ βᾶθος τῆσ' καρδίᾳσ' μᾶ ἔτῳσ' ἔχει.

Εἶτα δ' ἐ, ὅτι ἐφ' ἡμῶν ἀμύμασ' : ὅτι αὐτῶν πολ' ἄλλωμ ἀμύμασ' ἐλοίμῳ, τὸ τῶν ἐλλήνων πᾶσ' ἐμοὶ γνωρίζεσθαι : τῆσ' ἐμοὶ νωμ, τὸ τυχεῖν, καὶ τὸ ἐμὲ γνωρῆσθαι γυνέσθαι ἐλλήνων ἔπρὸς τυχεῖσιν : ἀλλὰ τοῖσ' ἀγιότητι, καὶ σοφίᾳ, καὶ λογιότητι κομῶσ' : καὶ πρῶτ' ἀξιώμασ' τε κεκοσμημένῳσ' : καὶ ἔτ' ἀφ' ἡμῶν πρὸς μᾶ ἔχουσ' : καὶ σφωτῶσ' τε καὶ πρὸς ἡσ' ἀμύμασ' πρῶτ' ἡμῶν με ἀνάξιον (ἀπερίσῳσ' ἔδ' ἐνὶ μέγρ' δ' εὐρο Γερμανῶν ἐγείσθαι) τοῦτο Ἰππικῶσ' πολλῶν ἐμοὶ ἀμύμασ' ἀρετῶσ' πρὸν νομίζεσθαι : οἴα δ' ἡ, σὺν ἐρεσ' ἀμύμασ' ὄντι, ἀλλὰ μετῆροισ' Θεοσ' δ' ὅτοισ' ἀρχεμῶσ'. Εξείρετ' ὁ, τῆσ' ἀμύμασ' πρῶτ' ἡμῶν, καὶ πρὸς ἡμᾶσ' φρόνημα πατρικῶν : τίμιον, τὸ πολιορκῶν τε καὶ φρόνιμόσ' ἡμῶν (ὡσ' αἰὰ μ. Φιλόλῳσ' ἀλλ' γεινάσ')

Januar. 18. huius anni accepi: Quò aut accepi? Non apertemertit quidam ex filijs D. Cæcelsarij mihi fasciculum illatum tradens: quin statim ego pra admiratione (Nã propter tumultum Vngariae, literas ex Oriente tunc prope desperaveramus) obstupescens fecerim; nec facere aliquousq, quicquã potui. Tandẽ, ut me collegi, in gratiarum actionem ad Deũ prorupi: oẽs q, illas Epistolas, meis quinq, Philosophicae facultatis Collegis (tunc enim una eram in domo nostra: ut complurium Discipulorum nostrorum periculum eruditionis faceremus: sicuti semper eo anni tempore, & iterum mense Julio, quos ex ijs inuenerimus dignos, Magistros linguarum, artium & Philosophia, creare solemus) non sine gaudio monstravi, adhuc obsignatas. Postea uerò, domi seorsim resignatas, cupide legi, & relegi: summa earum comitate & suauitate allectus. Ac de his, hæctenus. Vt autẽ iam ad singula Epistole tuae, reuerende Domine, grato animo respondeam: scito hæc.

Et me ad eas Respon- sa accepisse

Primum, me maximopere gauisum esse: mea qualiacumq, scripta, tibi, uiro eruditione & sapientia excellenti, & plurium linguarũ cognitionem habenti, non omnino displicuisse. Ea autem tantopere laudari; non feror: quippe ipse mihi meæ inopia optimè conscius: sed summa id humanitati tuae, & erga me beneuolentia, tribuo: sicut etiam puerorum infantium ludicra & ludi, parentibus placere solent. Quòd uerò sincera mihi erga uos charitatis testimonium perhibes: id uerò nullo modo negarim: sed uerè & ex animo, ita sentio.

1. Latere, mea Scripta nõ displicuisse.

Deinde, quòd antea scripsi; me magna pecunia antelaturum: si qui Græcorũ fierent mihi notit: eius rei me nunc compotem factum esse: & me in notitiam uenisse Græcis non vulgaribus; sed sanctitate, sapientia, eruditione, conspicuis: & honorum dignitatumq, splendore ornatissimis: & adẽ bene erga me affectis: ut etiam doctissimis benignissimisq, literis suis me indignum honoraerint (qua haud scio, an nemini hæctenus Germanorum fortasse contigerint) id uerò, tale est: ut merito magna pecunia à me anteponatur: qui non sum pecunie auidius; sed mediocri diuina benignitate contentus. Eximitus est sanctissimi uestri animus, & sensus erga me paternus: venerabilis, cana, prudentisq, seneectus (procul dubio multorũ peruitã haud

2. Prafero uestram amicitiam magnæ pecuniæ.

γενὰ ἐν τῷ βίῳ ἰδόντος) ἀξιῶ τῶν δρετῶν
σε, ὁ τοῖστ' ἄγος, ὁ κύριος πρωτονοτάριος:
σαυτῆς ἑπισφράγισμα καὶ εἰκὼν (ὡς καὶ τῆς
σφραγίδι, ἐπὶ τῶν γραμμάτων χειροκρονος) συγ-
χαύων. Σώζοι μοι τὴν σεβασμίαν τριάδα
τῶν ἐπὶ μηκίστη, ἢ τρισηγιοπότη ἐνιαία
θεῖα τριάς.

Τέτατον, πόσῃ τιμᾷ ἔσθ' εὖ φρονῶντας ἡ-
γῆ: ὅτι σὺ, ἐν ἕτῳ βαθεῖ σεμνῶν γῆρας, σύμμα-
χος ἡμῶν, καὶ τῆ ἀληθείας, καὶ μέχρ' ὅσων ἀρετε-
ως, ἐσοῦς ἐπιγγέλλῃ; Ἀλλ' ἔχ' ὅσων ἡμεῖς
γὰ, μαχεσόμεθα (ἴω ἀντιχριστῶ, αὐτὰ θελήτῃ)
ἀλλ' ἡμῶν δὲ καὶ ἡ μάχαιρα ἔσ' ῥήματος θεοῦ. ὁ-
ρᾶτε γὰρ μὴ πῶς, ἐπὶ τῆς τῆς ἑμολογίας ἡμῶν
βιβλαρίων: μὴ δ' ἀμῶς ἀθέως ἡμᾶς, ἔδ' ἀσεβῆς,
ἄντας: ὡς ἐπὶ πινῶν δ' ἐνῶς τῶν ἀνάτο-
λικῶν διεβλήθημεν: ἔδ' ἀλόγως, ἀλλὰ διὰ
πολλὰ καὶ μέγιστα, ἔσθ' μακαροῦ πατρός
ἡμῶν, τ' ἐπερὸς ἐξέστης ἐκκλησίας ἀποχωρή-
σαντας. Σὺ ἦ, γενναῖε ὁπίλιτα, λογίοις θεοῖς ἀν-
θρῖσται: κραταίωθι ἡ καρδίᾳ σε ἐπὶ μείζον.

Τέτατον, τῆς παραγωγῆς πατριάρχῃ
ἐπιστολῆς, ὅτι κύριος Καγκελάριος, καὶ γὰρ, πᾶ-
ν ἡδθημεν: πῶς ἔσθ' ἡμῶν πρὸς τὰ κεφάλαια τ'
πίστεως ἡμῶν, ἀπὸ κρισί, ὅτι εἰς μακρὰν ἤξειν,
πεπληροφορημένοι. Εἰ ἦ καὶ τάχα ἔστιν, ὅπως δια-
φωνεῖτε: ἐλπίζομεν, κατὰ γὰρ τὰ κυριώτατα
(οἷον, τὸ ἐνώπιον ἔσθ' ἡμεῖς διηγεσάμεθα, καὶ ἵστον ἐπικα-
λεῖσθαι) ὑμᾶς συμφωνεῖν ἡμῶν. Ἐπὶ τῷ κομι-
σώμεθα τὴν ἀπόκρισιν (ἐν ἧ, καὶ ἡ σὴ λογί-
της, καὶ ἡ τῆ πᾶντα βελτίστη καὶ φιλαλή-
θησα, πόνος ἔσχε) ποιήσομεν (ὅτω θεῶ ἐπιεῖν)
τὰ φιλαλήθεσιν ἀδ' ἔσθ' ἡμεῖς προσήκοντα.

Πέμπτον ἦ, ἔσθ' μόνον ἔφρασα τῷ κυρίῳ καὶ γ-
κελάριῳ, τ' παρὰ τῆς τιμιότητος σε ἀσπασμόν,
ἀλλὰ καὶ τὰς ὑμῶν ἑπιστολάς, αὐτὰ τε καὶ ἄλλοις,
ἀναγνώσει ἐδ' ὡκαὶ τὰ εἰκότα ἡδθησαν. Αὐτὸς
τε, ἀντασπασζόμενος, καλῶς πρὸς ὑμᾶς ἀφ' ἑκά-
στη. Ἐκτον ἦ, ὅσον πρὸς τὴν ἡδ' εἶδ' ε, βροθήσαν:
καὶ παλαιῶν ἐλληνικῶν βιβλῶν ἐξ' ἄρεσιν: σιέ-
ψιν ἐν κερῶ ἰκνησμένῳ ποιησόμεθα, καὶ θεὸς
θέλη, τὴν ἐνδ' εχομένῳ. Συχνὰ γὰρ τῷ Καγ-
κελάριῳ, ἐκκλησιαστικῶν χάριτων πρᾶγμα-
των, κατὰ ἔσθ' ἡμῶν κερῶς δόπο δ' ἡμῶν.

Ταῦτα μὲν, ἔτῳ πρὸς τὴν φιλαλήτην ἔσθ' ἡ-
ξιώματός σε ἐπιστολῶν, εἰλικρινεῖ ψυχῇ δόπο-
κρίνεσθ' ἐν τῷ παρόντι ἔσθ' ἡμῶν. ὅ ἦ πολυέλεος θε-
ὸς, εἴη πάντοτε μετ' ὑμῶν καὶ ἡμῶν: ἕως αὐ-
ποτε ἐν τῆ ἐπισφραγῆ καὶ παλαίπρωρ ἀϊ-
νήσθ' εἰς τὴν ἐν ἔρανοῖς ἀεὶ μενεῖσθ' ἀναληφῆ
θῶμεν μακαροῦτητα. Ἐρρώσο, αἰδέσθ' ἡμῶν
κύριε: καὶ φιλῶν με καὶ μετὰ ταῦτα, πᾶ-
λην αὐτῶν χάριματά εἰς ὑμῶν ἑπιστάτην ἀξιώσομεν.

hau dignata malorū dignus virtutibus tuis,
talis filius, D. Protonotarius: corporis animiq;
tue expressa imago: sicut tuo quoq; sigillo, in
litteris suis ob signandis utitur. Conseruet mihi
venerandam Triadem istam quā diuissimē,
sanctissimā nostrā unīcā diuina Trias.

Tertio loco, dissimulandū hoc non est. Quā-
ti putari hoc à uiris prudētib. existimas: quod
tu in tam longa & honesta senectute, te nobis
& ueritati, ad arma etiā usq; adiutorē fore
pseris? Verū nō armis nos pugnabimus (An-
tichristo, qui eis delectatur, relinquemus) sed
nobis sufficit gladius uerbi Dei. Interim ta-
men uidetis ex confessionis nostrae libello: ne-
quaquā nos Deū non putare, nec impios esse:
sicut atroces à quibusdā uoces apud Orientis
homines de nobis sparse sunt: nec sine ratione,
sed ob multas grauisimasq; causas nostros be-
ata memoria patres, ab Ecclesia diuersū sen-
tiente secessisse. Tu uerò fortis miles, oracu-
lis diuinis pugnatōi magis magisq; cor tuum
corroborator.

3. Grata est
tua nostri
defensio.

Psal. 17

Quarto, magna uoluptate D. Cancellariū
& me; sanctiss. Patriarchæ Epistola affecit: cer-
tiores inde factos, Responsum ad articulos fi-
dei nostrae: non multo post uenturum. Quod si
etiam alicubi forte diuersum sentitis: saltē in
precipuis (ut est iustificatio corā Deo, & hu-
ius inuocatio) nos nobiscū sentire speramus.
Vbi autē acceperimus Responsum (in quo tuā
quoq; & longē optimi filij, ueritatis amans
studium elaborauit) faciemus, Deo iuuante,
uironum ueritatis amantiū officium.

4. Gaude-
mus, respō-
sum confes-
sionis uen-
turum.

Quinto, non tantum salutē D. Cancellario,
nomine dignitatis tue dixi: sed uestras etiam
Epistolas, tum ipsi, tum alijs, legendas dedi:
quibus admodum delectati sum: & ipse uos
resalutans, animo bene erga uos affectus est.

Salutatio
D. Cancel.

Postremo, quantum ad opem, quam que-
ritis, attinet: & ueterum Græcorum librorū
comparationem; considerationem suo tempo-
re, Deo uolente, pro natura rei suscipiemus. Cre-
bro enim his temporibus D. Cancellario, Ec-
clesiasticorum causa negotiorum; peregrē ab-
eundam.

6. Ad peti-
tionem o-
pis, & Græ-
cor libros.

Hæc erāt, quæ ad amicitissimam D tue Epi-
stolam; candido animo in præsentia respōde-
re habebam. Misericors autē Deus omni tēpore
uobiscum & nobiscum sit: donec aliquando ē
lubrico & arūoso hoc seculo, in cæli stabile
perpetuāq; recipiamur beatitudinē. Vale, reue-
rende uir: & me commendatum habens, rur-
sus litteris tuis dignare.

Conclusio,
Valedictio

Εγώ γάρ, ὅσον αὐτοῦ χρησιμῶς εἰμι ὑμῶν δυνάμει,
καίπερ βραχὺ δυνάμει: τὸ κατ' ἐμὲ οὐκ
ἐλλείψω. Ἐκ τυβίγγης, ἡ 18^η μηνὸς ἀπριλίου,
ἔτει τῆς σωτηρίας 605.

Μαρτίνος ὁ Κρέσιος.

Ego enim, quamquam parum possum: tamen
pro parte mea, commodis vestris non deero.
Tybingæ XIII. April. anno salutis CIO IO
LXXVI.

Martinus Crusius.

18^η. ΤΩ ΣΟΦΩΤΑΤΩ ΑΝΔΡΙ, ΚΥΡΙΩ
Θεοδόσιω τῷ Ζυγομαλά: πρωτονοταριῶ τῆς
ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ μεγαλῆς τῆς πατρει-
χείας ἐκκλησίας, ἐν κυρίῳ,
φιλάτῳ.

Ἐν χριστῷ χαίρειν.

ERV DITISSIMO VIRO D. XIII.
Theodosio Zygomalæ: Protonotario
Constantinopoli magnæ Patriarcheij
Ecclesiæ; amico meo in D.
charissimo.

S. in Christo.

Ἐκμισοῦμαι τῇ ἡ. Ἰανουαρίῳ τῆς ἐγγύστα,
μὲν τῶν ἄλλων ἐλληνικῶν γραμμάτων, καὶ τῶν
τῆς λογιστικῆς, φίλων τε κύριε Θεοδόσιε;
Ἰππολύτω. Ἡμεῖς ἐγώ, ὅτι ἀεγίνωσκον αὐτῶν,
ἐν φόβῳ: τῶν τέκνων μὲν τῶν μικροτάτων, Ἰπι-
κινδύως νοσῶντων. Ἀνεγνωσμένων δ' ἐμοὶ
τῶν δικτοτατῶν ὑμῶν γραμμάτων: ὁ Φίλαν-
θρωπος Θεός, δι' ἡμεῖς ἀέλαβε χάρα. Μία
μὲν, τῇ ἀναγνώσει τῶν γλυκυτάτων Ἰππο-
λύτου: ἑτέρα δ', τῇ μετ' ὀλίγον σωτηρίας ἐλπίδι
τῶν παιδῶν. Ἐρραῖος δ' ἡ τὸ ἀνοητικὸν θυγάτριον
ἢ καλὴ πάλχερα: καὶ τέλει τῶν ὑγίαιαν ἀ-
πέλαβεν: ἡ δὲ ἀεργέτης μοι, καὶ ὄποιος δ' ἐσὼ
ζῆμι ἀξιοίη.

Περὶ δὲ τῆς σῆς Ἰππολύτου, πὶ λέξω; πόθεν ἄρ-
ξωμαι; Πότερον θαυμάσω τῆς σοφίας, ἢ τῆς
φιλανθρωπίας, ἢ τῆς τῶν ὑποκρίσεων περὶ θυμίας,
ἢ τῶν ἐν δὲ τῆς πάντα ἡσυχίᾳ καὶ ἐμπράκτε
πνεύματι; πάντα τὰ αὐτῆς, πεπαιδευμένα,
περὶ ἡσυχίας, ἀκμαζόντων, καὶ ἐνεργούντων. Ἀλη-
θῶς θεός δ' ἐστὶν φίλον ἀρόμεν, τὴν τὰ πάντα
καλὸν Θεοδόσιον: ἡ γὰρ περὶ πάντων, καὶ ἡ πε-
ρὶ τῆς εἰς μελέτη, ἡ δ' εἰς: τοσαύτῳ ἐν τῇ τῆς
περὶ τὸ βιβλαρίον ἡμῶν ὁποκρίσεως συγ-
γραφήν περὶ τῶν καταβεβλημένων. Οὐχ' ἀ-
παξ ἢ ἀναγιγνώσκων ἐκείνων, ἀλλὰ πλεονά-
κις, κατετρέφουσι αὐτῆς: καὶ τοῖς φίλοις μὲν, καὶ
ἐν δ' ὅσοις ἀνδράσι (τοῖς τε ὡδ' οἰκῶσι, καὶ τοῖς
ἄλλοθεν Ἰπποδμησίαισι) ἐπέδειξά μιν, καὶ ἐ-
πίδεικνυμαι: ἀκινδύως ἀμφοῖν ἡμῶν, ὡς γὰρ
καλοῖς καὶ καλοῖς γὰρ ἀνθρώποις. Ἀλλὰ καὶ τῶν
τῶν παναγιωπέτων πατριάρχων χείρα, ἡμῶν Ευαγγε-
λικῶν μεγιστάνων οἱ ἀκμαζόντες, ἡ δ' εἰς πόθῳ
καὶ αὐτῶν τῶν περὶ τῆς ἀγιότητος αὐτῶν
Ἰππολύτου, ὁ Καγκελάριος ἔχω, ἐναγχα-
εἰς ἐκκλησιαστικῶν παραχῶν διορθώσεως ἀπε-
δήμησεν: ὑφ' ἑνὸς τῶν τῆς Ῥωμαίας ἀρχῆς
ἐπιπρώτων μεταπεμφθείς.

Accepi 18. die proximi Ianuar. unā cū cate-
ris Græcis literis, etiā præstantiæ tuæ, colende
D. Theodosi, Epistolam. Erat tunc ego in me-
tu, quando illam legebam: filiola mea; inter
liberos ceteros minima, periculosè agrotante.
Lectis verò optatissimis literis vestris: mitis-
simus deus, duplici me recreavit gaudio. Vno;
lectiōne dulcissimarum illarum literarum: al-
tero paulò post cōsecuta spe de salute infantis.
Melius equidem chara Pulcheria habere cœ-
pit: & iandem valetudinem bonam recepit:
quam beneficus Dominus posthac quoq; mihi
conseruare dignetur.

Latitia ex
literis Græ-
corum.

Ad tuam autem Epistolā. quod attinet, quid
dicam? Unde exordiar? Virum sapientiæ no-
mine admirex, an humanitatis, an infirmi-
di alacritatis, an ex animo ubiq; loquentis &
actiuosi spiritus? Quicquid in illa est: eruditū
est, benignū, uinidū, & operosum est. Verè à
Deo datū amicū mihi inueni, optimum in oēs
partes Theodosiū, quem ante omnia, diuina-
rum etiam rerum meditatio delectat: qui tan-
tum studij in conscribendo ad libellum nostrū
Responsū posuit. Non igitur satis habui, semel
illam legere: sed sapius relegendo, animū no-
luptate pauit: eandemq; amicis meis, & claris
uiris (non solum qui hic habitant: sed qui ali-
unde etiam huc uenerant) exhibui, & exhi-
beo: re neutri nostrum; apud uiros bonos ho-
nestosq; periculum adferente. Quinetiā san-
ctissimi Patriarchæ manum, Euangelicorum
quidem Principum, qui audiuerunt, videre
cupiunt: atq; illam ipsam sanctitatis eius re-
centem Epistolam, D. Cancellarius secum ha-
bens, nuper ob componendos Ecclesiasticos
motus hinc profectus est: à quodam Principe,
Romani imperij Septemuiro accersitus.

Laus Epi-
stolæ ipsius

Patriarchæ
diploma.

Σὺ δὲ, Φίλτατε, βραδέως μὲν, μετὰ δὲ τὸ
κω, πρὸς τὴν βραχέως καὶ οἰανῶν ἐπιστολήν, καὶ
ἀπεκρίθης. Ἀλλὰ, καὶ εἰς δώδεκα μέρη τῆν ἀ-
πόκρισιν κατατεμῶν, ὡς γλυκέως παραινέεις:
ἐκάστῳ δὲ ἔτρε, ὡς ἐσίγησας, μὲν μέρους ἀπονεί-
μω: ὅδ' ὡς ἀπεπληρώθη ἡ ἐπιθυμία μου. Τοσῶν
τοῦ γὰρ ἀφῆσθαι δὲ μακροηγορία ἐμοί γε λύπη
ποιεῖν: ὡς τὸναντίον ἐλυπήθην, μὴ ἔχι καὶ τὸ
λοιπὸν δὲ χάρτε, πολὺ ὄν, καταγραφήναι. Εἰ γὰρ
καὶ τὸ ἰδίωτικῆς τι γλώττης ἐπεγράφατο ὅτι
ἔμ: ἐπληρώθην αὐτὸν ἐγὼ μάλλον τι: ἰδῶν τὴν
ἀξιόλεκτον, ὅπῃ αὐτὸν χρῆσθε.

Οὐ μὲν, ἀλλὰ ὑπερέβαλες μετὰ τὴν προ-
δοκίαν Φιλαδέλφια: ἔμνονοῦ μὲ ἔτως ἀ-
δελφῶν δόποκροσῶς ἀξίωσας: ἀλλὰ καὶ ὅν μα-
θητῶν ἡμῶν, ὅπισθ' ἡ μακρὰ, καὶ ὡς ὅτι καλ-
λίστη, ὅπῃ πᾶσαν ἀρετήν, καὶ ὁ γινώσκοντα τῶν
θεοσδότην τῶ μαθητῶν καὶ ἡμῶν ζήτησιν (τετέ-
στιν, ὅπῃ τὸ γινώσκοντα τῶν καὶ ἡμῶν ἐκ θεοῦ
πατρικῆς ὅπισθ' ἡ ψευδῶς ἡμῶν) πρὸς τῶν
φιλοσοφίας γῆν, καὶ χριστιανισμῶν, καὶ ὅπῃ
τῶν αὐτοφύκων καλλοῦν ῥητορικῆς, γέμματα ἐμ
παθῶς. Ἡλικὸν γὰρ (ἵνα τὰ ἅλα σιωπῶ) ἐμ
παθῶν ἡ γῆ τῆ ψηχῆ, ἀκρόντα τὸ: ὡς ἀδελφί-
μητον, ἡ ἐλδοθερίαι: ὡς, ὅπῃ βασιλεία, ἐκ
καὶ σοφίας: ταύτην δὲ τὴν γενναίαν ὅπισθ' ἡ
τοῖς μαθητῶν ὅπῃ δὲ, ἐν πλῆθ' ἐν τῶ ἀκροα-
τηρίῳ ἀνέγνωκα, ἐρμηνεύων ἐξ ὅπῃ δ' ὁμοῦ
καὶ λατινισί: τῶ ἀκροβέτερον σιωπῶν πᾶς
ζώσας αὐτῆς πρὸς τῶν πᾶτας: καὶ ἐαυτοῖς
οἱ βελόμνοι δόποκροσῶσι: καὶ ἄντε ὅπῃ ῥητο-
ρικός ἀφορμῶν, αὐτοῖς καὶ πρὸς ἔμ, καὶ πρὸς
θήσομαι. Ἀπόκρισιν δ' ἐποίησαντο. πρὸς αὐ-
τὴν, μὲν πέμπω. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ὅπισθ'
λατίνικῃ φωνῇ μεθ' ἡμῶν ὄσῃ, ἀφ' ὅπῃ
τὴν ἐλλεικτὴν μὴ σιωπῶν. μέγιστα δὲ ὑπὸ
τῆς σου φιλίας τιμηθῆναι, ἐκ καὶ ἀνάξ. ὅπῃ, ἡ-
γῶμαι: ἔμ δὲ ῥητορικήματα ὅπῃ ὅπῃ ἡμῶν
ἔως αὐτῶν ζήσωμαι. Ἀλλ' αὐτῶν ὅπῃ τὴν πρὸς ἐ-
μὲ ὅπισθ' ἡμῶν: ἵνα εἰδικῶς πρὸς ἐκάστῃ αὐτῆς
δόποκροσῶμαι.

Πρῶτον μὲν ἔμ, ὅπῃ πρὸς τοῖς καὶ τηλικῶν
ἐγκωμίοις ἐκόσμησάς με: καὶ τοῖς αὐτῶν σο-
φοῖς καὶ ἐνδόξοις ἀνδράσι σιωπῶν, καὶ
πρὸς τῶν παναγιωπέτῳ: χαίρω μὲν, Φι-
ληθεῖς ὑπὸ ὅπῃ, ἀξίεπαμνετώτῃ ἀνδρῶν ὄν
τῶ: ὡς καὶ ὑπὸ τῶν τιμωπέτῃ σιωπῶν: ἔμ
τῶ ἀιδεσίμῃ. γῆρας ὁσάκις μὲ μνησῶ: ἡ δὲ ἔως
τῶ φιλάτῃ πρὸς ἡμῶν, ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ
αἰαμνησῶμαι: ὅς πρὸς πρὸς ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ
καὶ τῆμερον ἐν ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ ἔμ
κροσῶ.

labores obit Esselingæ: quæ est imperialis ciuitas, tria milliaria Germanica, h.e. sex horarū

Tu uerò, colende amice, licet tardè, tamen
magno cū fœnore, breui & qualicung, Episto-
la mea respōdisti. Veruntamē, etiā si in 12. par-
tes id responsum secē, sicut suauster mones: &
singulis anni mētib. quibus siluisti, partē attri-
buā: ne sic quidē satisfactū est cupiditati meæ.
Tantum. n. abest, ut uerbositas tuā mihi mole-
stia exhibuerit: ut contrariū potius me mole-
stia affecerit: nō etiā reliquum chartæ, quod
multū superfuit, p̄scriptū fuisse. Si. n. uulgaris
saltem lingua aliquid, quicquid fuisset, asper-
sisses: magis quodammodo acquieuissem ego:
uiso eo loquendi genere, quo hodie istic u-
timini.

Interim tamen uicisti expectationē meam
charitate fraterna: dum nō tantū me ita pro-
lixo, & uelut maturo, Responso dignatus es:
sed nostros etiā Discipulos, Epistola bene lon-
ga, & quā pulcherrima, ad oē genus uirtutū,
& ad utendum grato animo occasionib. discē-
di diuinitus concessis (h.e. ad agnoscendū tem-
pus: quo paternè nos Deus pater inuisit) ad-
hortaris. Philosophia equidē, & Christiana
pietatis, et naturalis cuiusdā ineffētaq, pul-
chritudinis oratoria, ad motū animis excitā-
dum, plena. Quā enim me illo Dicto (ut cæ-
ra taceā) affectum esse putas: Bonum libertas
est inestimabile: Ubi Regnum, ibi sapientia?
Eam itaq, præclaram et uexuosam Epistolam,
Discipulis meis traditam, pleno Auditorio re-
citant, cursim etiā latinè interpretans: quò-
pen. tus intelligi possent uuide cohortationes
eius omnes ipsamq, quicung, uolunt, sibi de-
scribunt: & inde materias declamandi, illis
tum proposui, tum proponam. Responsonem
ad eam scripserunt, quam nunc mitto. Cetero-
ras quoq, Epistolas, latinas feci, propter Græ-
ca lingua rud. s. Maximo autem me abs te,
amice, honore, quāquam præter meritum,
affectum existimo: cuius beneficij non obliui-
scar, quo ad uixerō. Sed redeo ad Epistolam
mihi missam: ut speciatim ad singula eius cas-
pita respondeam.

Ac principio, & tantopore laudas me:
quodq, uē doctis & præclaris istic uiris,
præsertim sanctissimo, commendasti: gaudeo
equidem, me diligi à te, laudatissimo uiro: si-
cut & à uenerando patre tuo cuius honoran-
da senectutis quoties memini: iucunda que-
dam mihi recordatio nascitur charissimi so-
ceri mei, Urbani Vetscheri: qui iam LXXX
VI. circiter annos natus, etiā mñ Senatorios
περὶ τῶν μὴ

Non fuit
mihi proli-
xa Episto-
la eius.

Epistola ad
Auditores
meos.

Luc. 19.

Resp dsum
eorum mit-
to.

Resp dco
i. ad laudes
quibus me
affectit.

περὶ τῶν μὴ
Ε.Υ.Δ. της Κ.Τ.Π.
IQANNINA 2008